

jen. Men det er da klart, at der ligger noget omkring pligt, og det skal jeg så vende tilbage til.

Kendsgerningerne er jo altså, at kun 13 pct. af den voksne danske befolkning har registreret sig som donorer og så næsten lige så mange, nej, det er 86 pct. – det var kun, fordi det tilsammen giver 100, men de tal har jo ikke noget med hinanden at gøre på den måde – der siger, at det vil de gerne. Man kan så sige, at en del af dem måske ikke vil, når det kommer til stykket, men jeg er også ganske overbevist om, at der er mange, der simpelt hen ikke får det gjort. Det er selvfølgelig også motivationen for det her forslag. Jeg tror i hvert fald, at der er langt flere end 13 pct., der gerne vil lade sig registrere, hvis de i øvrigt får en nem adgang til det.

Jeg vil så godt sige, at udgangspunktet med, at der ikke er nok donorer, for os giver tre løsningsmuligheder: 1) vi kan fortsætte, som det er i dag, 2) vi kan tage fru Pia Christmas-Møllers forslag, eller 3) vi kan arbejde ud fra synspunktet om formodet samtykke, og det er Det Radikale Venstres holdning. Jeg skal vende tilbage til dem alle sammen.

Når jeg ikke synes, vi kan fortsætte som i dag, er det jo, fordi jeg fuldstændig er overbevist om, at det vil føre til illegal menneskehandel – i højere grad, end vi ser i dag – og at det vil føre til, at en række mennesker tager til ulandene og køber organerne. Det bliver konsekvensen af det. Det er simpelt hen ubærligt, hvis man står og mangler en nyre – eller måske værre, at ens barn mangler en nyre – at man ved, at muligheden eksisterer. Der vil så være mange mennesker, der i hvert fald fristes til at gribe – måske ikke til illegal menneskehandel – men til at prøve at skaffe sig en nyre på en eller anden måde.

Derfor synes jeg faktisk, at vi som land har pligt til at prøve på at få flere mulige organer frem i forbindelse med behandling. Det er så det, som fru Pia Christmas-Møllers forslag i realiteten går ud på, altså at vi kommer til at lave en begrænsning – forhåbentlig – på i hvert fald den illegale menneskehandel og måske også det, at man griber til den ulykkelige løsning, at man køber organer i udviklingslandene.

Men jeg vil altså også gerne bringe det tredje forslag ind i debatten, som jo altså er, at man har formodet samtykke. Det er Det Radikale Venstres forslag. Det betyder altså, at vi alle pr. automatik er donorer, medmindre vi siger fra. Det er jo et fuldstændig andet udgangspunkt, men vi synes, det er et vigtigt element at få ind i den her diskussion, nemlig at det også kunne være en

løsningsmulighed. Vi har derfor også foreslået, at man, som det også har været nævnt i debatten, skal holde en konference, og det er selvfølgelig, fordi vi også gerne vil have det synspunkt ind.

Vi synes, det er en meget vigtig værdidebat om, hvor grænserne for de her ting går. Kan vi sige, at det mere eller mindre skal være en pligt – det kan godt være, at det glider ud af forslaget – at man tager stilling, eller er det i virkeligheden mindre indgribende, hvis man siger, at vi alle som udgangspunkt er donorer, men kan sige fra? Det er altså vores udgangspunkt i det her spørgsmål.

Når vi synes, det er vigtigt at have en konference, er det jo også på grund af det, som nogle af de andre ordførere har været inde på i deres indlæg – både Venstres ordfører og fru Vivi Kier – nemlig at det er fantastisk svært i selve dødsøjeblikket, og det gælder også i forhold til de pårørende. I dag kan man jo i de nyeste registrerings maile, om man vil være med eller ej, men det er under alle omstændigheder en svær situation.

Derfor synes jeg også, at vi skal prøve at tage en mere oplyst diskussion om selve dødsøjeblikket. Det tror jeg at der er mange mennesker der ikke kender nok til, og jeg tror også, at noget af den førte debat er blevet ført, som om vi kan få den perfekte død. (*Tilråb fra tilhørerpladserne*). Det er ikke mange af os forundt, og derfor tror jeg, det er vigtigt, at vi i diskussionen om det her også får taget de aspekter med. Det er den type aspekter, vi i hvert fald gerne ser kommer med i en høring.

Kl. 12:45

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller): Der er en enkelt kort bemærkning. Jeg gør lige opmærksom på, at det ikke er tilladt at udtale sig fra balkonen. Hvis det skulle ske en gang til, bliver man nødt til at forlade salen.

Så er der en kort bemærkning fra fru Pia Christmas-Møller.

Kl. 12:46

Pia Christmas-Møller (UFG):

Jeg vil gerne på det helt principielle plan spørge fru Lone Dybkjær, om det ikke er fint i tråd med radikal tænkning at sikre, at det bedste ikke bliver det godes værste fjende. Kan det ikke også dække de resultatorienterede skridt, man kan begive sig ud i i det her spørgsmål – altså at det bedste ikke skal blive det godes værste fjende, men at man selvfølgelig hele tiden skal have lov til at kæmpe for det bedste?